

[A. C. Normann.]

betryggelse for disse mennesker, der jo, hvis de afvises i strid med danske forestillinger om asylret og menneskerettigheder, ingen som helst påtalemulighed har. Jeg havde i denne forbindelse gerne set, at vi ligesom i Sverige havde haft en anden, en parlamentarisk instans at henvise de mere tvivlsomme tilfælde til end til justitsministeren, et navn f. eks., som kunne bedømme de enkelte tilfælde mere smidigt, end en justitsminister måske overhovedet har mulighed for at gøre det.

Der ligger selvfølgelig ikke heri nogen antydning af mistillid til den nuværende højtærede justitsminister, men vi ved alle, at aviserne nu og da med visse mellemrum beretter om tilfælde, hvor udlændinge er blevet afvist og senere er kommet ud for dramatiske begivenheder; i visse tilfælde har man måske meddelt, at de har berøvet sig livet på tilbagevejen. Det er muligt, at den slags beretninger er overdrevne, og at man heller ikke skal lægge så overordentlig stor vægt på dem, men der er een ting, som man bestandig må huske på ved sådanne tilfælde, og det er, at hvis der sker et misbrug i en ministers administration indadtil, kan man altid regne med, at der er nogen, der vil påtale sagen; eventuelt vil den blive ført frem i rigsdagen, men det vil oftest være udelukket, hvor det drejer sig om udenlandske politiske flygtninge, af den grund, at disse mennesker overhovedet ingen påtalemulighed er i besiddelse af. Det er det, der gør, at der må ses på hele forholdet overfor flygtninge på en ganske særlig måde.

Jeg tror i og for sig ikke, den svenske udlændingskommission er det rette forbillede. Jeg kender en hel del til det fra et års ophold i Sverige under krigen, hvor jeg havde en del med udlændingskommissionen at gøre. Forholdet er i virkeligheden dette, at vejen gennem udlændingskommissionen som oftest bare bliver en unødigt omvej. Alligevel ville jeg ønske, man havde overvejet at gennemføre en ordning, der lignede den svenske noget.

Disse bemærkninger her er i ingen henseende rettet imod den højtærede justitsminister, og jeg har ikke overfor ministeren fremført disse ønsker, da jeg under forhandlingerne med de øvrige medlemmer af ud-

valget har forstået, at der ikke rigtig for tiden er nogen interesse for en tanke af den art.

Det samme er tilfældet med et andet forhold, som også angår udlændinge, nemlig de udlændinge, der i henhold til lovforslagets § 8, stk. 1, hensættes under bevogtning. Jeg havde gerne ønsket indføjet i selve loven, at de, om de ønskede det, havde adgang til at give meddelelse til deres lands diplomatiske eller konsulære mission i Danmark om deres tilstedeværelse i det danske politis varetægt. Den gene, der i ganske enkelte tilfælde kan opstå heraf, måtte man efter min mening kunne tage for så til gengæld at kunne forme en lov, der var i overensstemmelse med moderne menneskeretsprincipper. Det er ikke tillukkende at efterligne lande, der holder ilandbragte fiskere og andre i forvaring i temmelig lang tid uden at give vor repræsentation og dermed deres pårørende besked om, at de overhovedet er i live. Jeg har imidlertid erklæret mig indforstået med at nøjes med den udtalelse i betænkningen, at justitsministeren har givet løfte om, at det administrativt vil blive meddelt politiet, at udlændinge, der hensættes under dansk bevogtning, skal have underretning om, at de uden undtagelse har denne adgang til at træde i kontakt med deres lands repræsentation her i Danmark.

Jeg skal ikke sige mange ord om lovforslaget om pas til danske statsborgere, da det jo også har samlet enighed om sig i udvalget. Også dette lovforslag indeholder en del forbedringer. I lighed med, hvad det ærede medlem hr. Hans Hækkerup gav udtryk for i sin tale, havde vi ønsket, at § 3, som omhandler pligten til protokollering af hotellernes danske gæster — den ordning, som skal afløse de hidtidige hotelsedler —, helt blev slettet.

Der er under sagens behandling i udvalget efter min mening ikke fremkommet synspunkter, som virkelig underbygger en eventuel samfundsmæssig interesse i at opretholde en sådan registrering. Det vil sikkert både hos hotellerne og hos det rejsende publikum vække glæde, at hotelsedlerne er blevet afskaffet, og at de, der hidtil har været beskæftiget med katalogisering af de mange hundrede tusinde hotelsedler, kommer i gang med mere nyttig beskæftigelse; der er